

Federico

Ik keek op van mijn fototoestel en zag de zwaarlijvige sigarenboer, bij wie ik vanochtend, nog voor mijn eerste cappuccino, een aansteker had gekocht, traag maar vastberaden mijn kant oplopen.

Ik had een week geleden ingecheckt in *Hotel Imperiale* dat, anders dan zijn naam deed vermoeden, gespeend was van enige statige uitstraling. De automatische schuifdeuren bij de entree hadden het begeven en stonden voor de helft open. De warmte van het middaguur drong de fletse lobby binnen. De receptionist had zich van de temperatuur noch van de vervallen staat van het pand iets aangetrokken en droeg een onberispelijk diepblauw pak. “Federico!” riep hij plots terwijl hij mijn paspoort controleerde. Hij sprak mijn nieuwe naam uit alsof hij niet zijn eigen taal sprak maar overdreven een Italiaan nadeed.

Nu stond ik, de een week oude *Federico*, op het punt te worden aangesproken door de lokale sigarenboer op het terras van de plaatselijke ijssalon. Hij liep langs de andere tafeltjes en hief met een korte beweging zijn hand, alsof hij wel mijn aandacht wilde trekken maar mij niet wilde begroeten. Wilde hij bij mij aanschuiven? Als mannen onder elkaar de verdediging van het nationale elftal doornemen? Ik pakte voorzichtig mijn fototoestel, universeel symbool van de vreemdeling, en legde het op mijn schoot zodat hij het niet kon zien. Hij leunde op de lege stoel aan de andere kant van mijn tafel en vroeg met een zware stem “e libero qui”? “Certo” antwoordde ik zonder aarzeling als iemand die zijn hele leven op dit terras, met deze taal, onder deze zon, had doorgebracht. Hij draaide zich zonder iets te zeggen om en liep weg. De stoel sleepte hij op twee poten achter zich aan. Het maakte een knarsend geluid waar niemand op het terras van opkeek.

Ik moest denken aan de eerste keer dat ik als student in Amsterdam op een terras zat met mijn nieuwe studiegenoten. Afkomstig uit een stad van een bescheidener formaat waar men zich alleen met de bus of fiets verplaatste, had ik mij gestoord aan de trams die krakend en piepend door de bocht reden. Ik hoorde op een gegeven moment alleen nog de tram, terwijl mijn studiegenoten druk met elkaar in gesprek waren. Ik vroeg me toen af of ik dat piepen ooit niet zou horen en of dat dan het moment zou zijn dat ik geen vreemde meer zou zijn in Amsterdam.

De sigarenboer schoof aan de andere kant van het terras aan bij drie mannen die druk met elkaar in gesprek waren. Vanochtend had ik hem nog met een handgebaar om een aansteker gevraagd. Nu had ik een volwaardig gesprek in het Italiaans gevoerd. Je kon het misschien geen onderonsje

noemen, maar toch zeker wel een gesprek. Hij had wat gevraagd, ik had geantwoord en dat antwoord had hem weer in beweging gebracht.

*

Als puber was ik ervan overtuigd dat ik voorbestemd was voor een iconisch bestaan. Wat ik precies zou worden werd niet vertaald in concrete dromen, maar ik voelde dat er vanzelf grote gebeurtenissen op mijn pad zouden komen. Het wonder dat het leven voor mij verborgen hield was in ieder geval niet een heldendaad in een oranje shirt, daarvoor schoten mijn voetbalkwaliteiten te kort. Ook op artistiek vlak was er bij mij geen talent te bespeuren. Toch voelde ik dat er een instagramwaardig leven op mij wachtte. Dit zorgde ervoor dat ik net wat trager door het leven ging dan de mensen om mij heen, die als gebonden aan een stopwatch burgerlijke mijlpalen nastreefden.

Met de jaren verdween mijn overtuiging, maar bleef er een hunkering naar een groots en meeslepend leven over. Op een woensdag besepte ik dat ik het lot een handje moest helpen. Ik moest het elders zoeken. Ik had mij twee dagen op rij verslapen, mijn colleges gemist en vervolgens de rest van de dag thuis gedacht aan wat komen zou. Op woensdag wist ik mij op een respectabel uur uit bed te hijsen en pakte ik de trein om het tweede deel van mijn werkgroep nog mee te pakken. Zittend in de trein zag ik een basaal landschap dat zonder enige belangstelling door zijn maker leek te zijn achtergelaten. Met slaap in de ogen mompelde ik herhaaldelijk 'beemd, koe, boom', totdat een van de andere reizigers in de coupé geïrriteerd zijn keel schraapte.

Ik besepte op dat moment dat elke poging tot een grootste gedachte per direct smooit als je vanuit een Nederlandse trein naar buiten kijkt. Land zonder bergen waar het water niet meer wordt gevreesd. En zonder wilde beesten waar je voor op moest passen. Als je heel erg je best deed kwam je misschien een verdwaalde wolf tegen. Als je er dan ook nog een kiekje van wist te maken mocht je een sterk verhaal ophouden bij Hart van Nederland, waar je interview zou worden opgeknipt in een stukje voor het reclameblok en een stukje daarna.

Ik was slordig met de tijd geweest en besloot om ergens anders opnieuw te beginnen, iemand anders te worden. Bij aankomst in mijn nieuwe land had de receptionist mij direct een handje geholpen.

*

Ik zat op de stenen traptreden van een woning aan de rand van het plein dat dankzij een imposante fontein gold als de trekpleister van de stad. De Nigeriaanse migranten verkochten er telefoonhoesjes aan de toeristen en jongeren maakten selfies bij de fontein. Tussen de jongeren

zag ik een blonde dame met een slappe hoed die steeds kort mijn kant opkeek en daarna haar vingers door het water liet gaan. Federico, met inmiddels bijpassende teint, was in trek. Ik lurkte langzaam aan mijn sigaret, liet mijn nek op de rand van de bovenste trede rusten en blies richting de zon de rook uit. Ik nam me voor morgen bij de sigarenboer een Italiaanse krant te kopen en een gesprek met hem aan te knopen. Hij zou me zeker herkennen.

*

“Sorry, mag ik jou wat vragen?” Er werd, net iets te hard, op mijn schouder getikt.

“Nederlands, toch?” vroeg de blonde dame met de hoed die mij zojuist had bekeken.

“Ja” antwoordde ik zacht.

“Wel he? Ik zag het gelijk aan je.” Ze lachte en liet daarna een stilte vallen, alsof wij iets gemeenschappelijk hadden en zij mij de ruimte gaf dit te bevestigen. Ik glimlachte geforceerd. “Ik zei al tegen mijn man ‘daar heb je er nog een!’ Zou jij van ons een foto willen maken? Eentje waar je de hele fontein op kan zien.” Ze duwde mij haar fototoestel in de handen. “Toch net wat fijner om jou te vragen dan zo’n Italiaans mannetje die geen Engels spreekt. Ze spreken hier geen woord over de grenzen.” Ze deed een paar stappen achteruit en riep “Jongens, komen jullie erbij staan?” Ik zag twee lusteloze tieners en een brede, kale man zich bij haar voegen.

De afstand die tussen vreemden bestaat en wordt vertaald in beleefdheden bij het eerste contact, had zij niet gevoeld. Omdat we volgens haar hetzelfde waren. Gezellige, Hollandse toeristen tussen de wereldvreemde Italianen. “Nog eentje verticaal!” riep haar man nadat ik vijf keer had geklikt. Ik voelde me betrappt. Ik wilde bij de jongeren of bij de Nigeriaanse migranten gaan staan.

“Topper, geweldig!” riep ze gemaakt terwijl ze de foto’s bekeek. “Ik ben Sandra trouwens, hoe heet jij?” Ik schudde haar bezweten hand waarmee ze mij net iets te hard op de schouder had getikt, bedacht dat zodra ik van haar af was ik mijn hand in de fontein zou wassen, en mompelde “Frederik, ik heet Frederik.”

Karim Abbara